

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozhodol v právnej veci žalobkyne : **E.**, so sídlom v B., zastúpenej T., proti žalovanému : **J. G.**, bývajúci v B., zastúpený JUDr. P. Ď., advokátom v B., **o zaplatenie 151,99 € s prísl.**, vedenej na Okresnom súde Bánovce nad Bebravou pod sp. zn. 3 C 6/2012, o dovolaní žalovaného proti rozsudku Krajského súdu v Trenčíne zo 17. decembra 2013 sp. zn. 4 Co 151/2012

t a k t o :

Dovolanie **o d m i e t a .**

Žalovaný je povinný zaplatiť žalobkyni náhradu trov dovolacieho konania v sume 29,57 €, od troch dní na účet spoločnosti T., so sídlom v B..

O d ô v o d n e n i e

Okresný súd Bánovce nad Bebravou rozsudkom z 22. februára 2012 č. k. 3 C 6/2012-68 zaviazal žalovaného zaplatiť žalobkyni sumu 151,99 €. Vo zvyšnej časti návrh žalobkyne zamietol. Uložil žalobkyni uhradiť žalovanému trovy konania k rukám jeho právneho zástupcu v celkovej sume 64,96 €.

V odôvodnení uviedol, že porovnaním všetkých faktúr predložených oboma stranami dospel k záveru, že žalovaný mal v skutočnosti dlh voči S. (resp. po postúpení pohľadávky dlh voči žalobkyni) za dodaný plyn vo výške 151,99 €, aj keď o tomto dlhu nevedel. Skutočnosť, že S. neinformoval žalovaného o tomto dlhu pri ukončení odberu plynu na danom odbernom mieste a neurobil celkové vyúčtovanie, svedčí, že k omylu žalovaného ohľadom neexistencie dlhu došlo z viny žalobkyne, resp. jej právneho predchodcu, to však neznamená, že dlh v skutočnosti neexistuje.

Pokiaľ ide o žalobkyňou uplatnené úroky z omeškania, vyhodnotil zistený skutkový stav tak, že žalovaný sa mohol na základe nejednoznačných informácií poskytovaných mu spoločnosťou S. ako právnym predchodcom žalobkyne odôvodnene domnievať, že má voči S.

preplatok a nie nedoplatok. Omyl dlžníka vyvolaný aj keď neúmyselne, informáciami poskytnutými veriteľom nemôže byť dlžníkovi na ťarchu. Dlžník sa teda nemôže dostať do omeškania ak sa dobromyseľne spolieha na údaj uvedený druhou stranou, že nemá voči nej žiaden dlh. Preto úroky z omeškania žalobkyni nepriznal.

Krajský súd v Trenčíne na odvolanie žalobkyne rozsudkom zo 17. decembra 2013 č. k. 4 Co 151/2012-108 rozsudok súdu prvého stupňa v napadnutej zamietajúcej časti a výroku o trovách konania potvrdil. Zaviazal žalobkyňu zaplatiť žalovanému náhradu trov odvolacieho konania – trov právneho zastúpenia vo výške 24,23 € k rukám advokáta JUDr. P. Ď. do troch dní.

V odôvodnení odvolací súd uviedol, že preskúmal vec v napadnutej časti (vo výroku o zamietnutí návrhu o zaplatenie úrokov z omeškania a výroku o náhrade trov konania) a dospel k záveru, že odvolanie žalobkyne nie je dôvodné.

Stotožnil sa s právnym názorom súdu prvého stupňa a osvojil si dôvody napadnutého rozhodnutia, na ktoré v celom rozsahu odkázal. Na zdôraznenie jeho správnosti a k odvolacím námietkam žalobkyne uviedol, že aj podľa názoru odvolacieho súdu s prihliadnutím na vyššie uvedené okolnosti sa žalovaný mohol na základe nejednoznačných informácií poskytovaných spoločnosťou S. odôvodnene domnievať, že má voči S. preplatok a nie nedoplatok. Omyl dlžníka vyvolaný aj keď neúmyselne informáciami poskytnutými veriteľom nemôže byť na ťarchu dlžníka. Žalovaný sa preto nedostal do omeškania, keďže sa dobrovoľne spoliehal na údaj uvedený v opravnej faktúre, že nemá voči žalobkyni žiaden dlh. Súd prvého stupňa správne postupoval, keď návrh žalobkyne na zaplatenie úrokov z omeškania zamietol. Rozhodnutie súdu prvého stupňa je správne aj vo výroku o náhrade trov konania, o ktorých rozhodol podľa ustanovenia § 143 O.s.p. tak, že žalobkyni uložil povinnosť zaplatiť žalovanému náhradu trov konania v celkovej sume 64,96 €.

Proti tomuto rozsudku odvolacieho súdu podal dovolanie žalovaný. Namietal nesprávne právne posúdenie súdmi nižších stupňov ako aj absenciu výroku, ktorým by bolo rozhodnuté o výroku rozsudku Okresného súdu Bánovce nad Bebravou č. k. 3 C 6/2012-68 zo dňa 22. februára 2012, ktorým bol zaviazaný povinnosťou zaplatiť žalobkyni sumu 151,99 €. Poukázal na skutočnosť, že od začiatku tvrdil, že nárok uplatňovaný žalobkyňou je neoprávnený. Žiadny dlh voči žalobkyni ani jeho právnemu predchodcovi nemal. Vyjadril spokojnosť, že súd prvého stupňa nepriznal žalobkyni úroky z omeškania ani náhradu trov konania, naopak náhradu trov priznal jemu, rovnako aj odvolací súd. Rozhodnutie súdu

prvého stupňa o zaviazaní ho povinnosťou zaplatiť sumu 151,99 € žalobkyni považuje za nesprávne. V konaní tak došlo k vadám, ktoré mali za následok nesprávne rozhodnutie vo veci. Navrhol, aby dovolací súd zmenil rozsudok krajského súdu z dôvodu, že v tomto nebolo rozhodnuté ohľadne výroku rozsudku Okresného súdu Bánovce nad Bebravou č. k. 3 C 6/2012-68 zo dňa 22. februára 2012, ktorým bol zviazaný povinnosťou zaplatiť žalobkyni sumu 151,99 €. Hoci voči tomuto výroku nebolo odvolanie podané, keďže sa jedná o uplatňovanie práva spotrebiteľa a došlo k nesprávnemu právnemu posúdeniu veci, bolo potrebné zaoberať sa aj predmetným výrokom súdu prvého stupňa.

Žalobkyňa v podanom vyjadrení navrhla dovolanie žalovaného zamietnuť a priznať jej trovy dovolacieho konania vo výške 29,57 €.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O.s.p.) po zistení, že dovolanie podal včas účastník konania (§ 240 ods. 1 O.s.p.), zastúpený advokátom (§ 241 ods. 1 O.s.p.) bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 1 O.s.p.), skúmal najskôr to, či tento opravný prostriedok smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému ho zákon pripúšťa (§ 236 a nasl. O.s.p.).

Podľa § 238 ods. 1 O.s.p. dovolanie je prípustné proti rozsudku odvolacieho súdu, ktorým bol zmenený rozsudok súdu prvého stupňa vo veci samej. V zmysle § 238 ods. 2 O.s.p. je dovolanie prípustné tiež proti rozsudku, v ktorom sa odvolací súd odchýlil od právneho názoru dovolacieho súdu vysloveného v tejto veci. Podľa § 238 ods. 3 O.s.p. je dovolanie prípustné tiež vtedy, ak smeruje proti potvrdzujúcemu rozsudku odvolacieho súdu, vo výroku ktorého odvolací súd vyslovil, že dovolanie je prípustné, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu alebo ak ide o potvrdenie rozsudku súdu prvého stupňa, ktorým súd prvého stupňa vo výroku vyslovil neplatnosť zmluvnej podmienky podľa § 153 ods. 3 a 4.

V danom prípade dovolaním žalovaného nie je napadnutý zmeňujúci rozsudok odvolacieho súdu, ale taký potvrdzujúci rozsudok, vo výroku ktorého odvolací súd nevyslovil, že dovolanie proti nemu je prípustné, a nejde ani o potvrdzujúci rozsudok súdu prvého stupňa, ktorým by súd prvého stupňa vo výroku vyslovil neplatnosť zmluvnej podmienky podľa § 153 ods. 3 a 4 O.s.p. Dovolací súd v prejednávanej veci dosiaľ nerozhodoval, preto ani nevyslovil právny názor, ktorým by boli súdy viazané. Z týchto dôvodov dospel Najvyšší súd Slovenskej republiky k záveru, že dovolanie žalovaného nie je podľa § 238 ods. 1 až 3 O.s.p.

(procesne) prípustné. Odhliadnuc od uvedeného, v tomto prípade však na strane žalovaného ide o nedostatok subjektívnej legitímácie na podanie dovolania.

Na podanie dovolania sú legitimovaní účastníci konania alebo ich právni nástupcovia. Z tohto všeobecného záveru však nemožno vyvodit', že v konkrétnom prípade môžu dovolanie podať obe sporové strany (všetci účastníci konania). Aj keď táto otázka nie je v zákone výslovne riešená, z povahy dovolania ako opravného prostriedku vyplýva, že dovolanie môže podať len tá strana (účastník konania), ktorej nebolo rozhodnutím odvolacieho súdu v celom rozsahu vyhovené, prípadne, ktorej bola týmto rozhodnutím spôsobená iná určitá ujma na jej právach. Pritom nie je rozhodujúce celé znenie rozhodnutia odvolacieho súdu, ale iba jeho výrok (na obsah rozhodnutia súdu prvého stupňa nemožno prihliadať vôbec). Taktiež pri tomto posudzovaní nemožno brať do úvahy subjektívne presvedčenie účastníka konania, ale iba objektívnu skutočnosť, že rozhodnutím súdu bola účastníkovi spôsobená určitá, hoci nie veľmi významná ujma, ktorú možno odstrániť zrušením napadnutého rozhodnutia. Tieto zásady sa používajú aj vtedy, ak rozhodnutie odvolacieho súdu trpí niektorou z väd uvedených v § 237 O.s.p. Zo samotnej skutočnosti, že rozhodnutie odvolacieho súdu trpí takouto vadou nemožno vyvodzovať, že by tým účastníkovi konania bola spôsobená určitá ujma na jeho právach. Pri skúmaní oprávnenia na podanie dovolania z tohto hľadiska je totiž podstatné, že rozhodnutie odvolacieho súdu vyznelo celkom podľa jeho požiadaviek, a že uspokojený účastník konania objektívne nemôže mať žiadny záujem na zrušení rozhodnutia. Ak teda dovolanie podal účastník konania, ktorému výrokom rozhodnutia odvolacieho súdu bolo v celom rozsahu vyhovené, resp. mu ním nebola spôsobená žiadna ujma na jeho právach, dovolací súd dovolanie odmietne.

Vychádzajúc z uvedeného to potom znamená, že v danom prípade žalovaný nebol osobou legitimovanou na podanie dovolania proti rozsudku odvolacieho súdu, ktorým bol potvrdený rozsudok súdu prvého stupňa v zamietavej časti (súd prvého stupňa v príslušenstve žalobu voči žalovanému zamietol), keďže týmto rozhodnutím dovolateľovi (ktorého procesné postavenie žalovanej strany v súdnom spore je nezávislé od jeho vlastnej vôle) nebola spôsobená žiadna ujma. Preto Najvyšší súd Slovenskej republiky dovolanie žalovaného ako neprípustné odmietol (§ 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s § 218 ods. 1 písm.b/ O.s.p.).

Žalovaný nebol v dovolacom konaní úspešný. Právo na náhradu trov vzniklo žalobkyni a neboli zistené žiadne dôvody osobitného zreteľa, ktoré by odôvodňovali nepriznanie náhrady trov dovolacieho konania (§ 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s § 224 ods. 1

O.s.p. a § 142 ods. 1 O.s.p. a § 150 O.s.p.). Žalobkyňa podala návrh na rozhodnutie o priznaní náhrady trov dovolacieho konania (§ 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s § 151 ods. 1 O.s.p.) a tieto aj vyčíslila. Dovolací súd jej priznal náhradu spočívajúcu v odmene advokáta (ktorý ju zastupoval aj pred súdmi nižších stupňov) za jeden úkon právnej služby poskytnutej vypracovaním vyjadrenia k dovolaniu z 25. apríla 2014 [§ 14 ods. 1 písm.b/ vyhlášky č. 655/2004 Z.z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb (ďalej len „vyhláška“)]. Základnú sadzbu tarifnej odmeny za tento úkon právnej služby určil podľa § 10 ods. 1 vychádzajúc zo základu 67,74 €, kde jeden úkon právnej služby činí 16,60 €, k tomu náhrada za miestne telekomunikačné výdavky a miestne prepravné (§ 16 ods. 1 vyhlášky) vo výške 8,04 € a 20 % DPH (t. j. 4,93 €), čo predstavuje spolu 29,57 €.

Na záver dáva dovolací súd do pozornosti odvolaciemu súdu podania žalovaného zo dňa 12.7.2012 na č. l. 95 a zo dňa 31.10.2013 na č. l. 97, ktoré podľa obsahu sa javia ako opravné prostriedky (odvolania) proti rozsudku Okresného súdu Bánovce nad Bebravou zo dňa 22. februára 2012 č. k. 3 C 6/2012-68 v jeho vyhovujúcej časti týkajúcej sa istiny 151,99 €, o ktorých doposiaľ odvolací súd nerozhodol.

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

P o u č e n i e : Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 31. marca 2015

JUDr. Jozef Kolcun, v.r.
predseda senátu

Za správnosť vyhotovenia : Jarmila Uhlířová